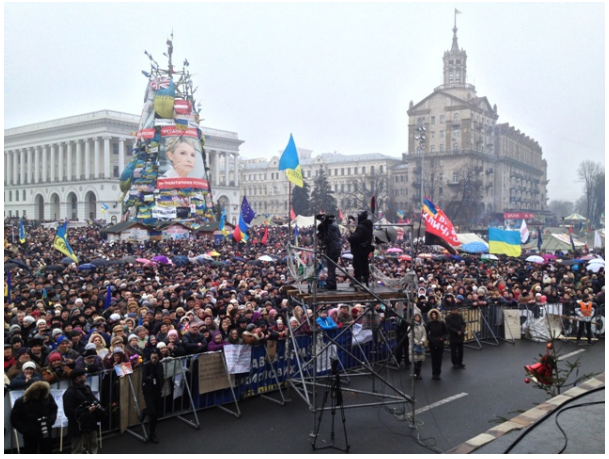
της Svetlana Tsiberganova

Πολλοί εκπλήσσονται με το πόσο πολύ γρήγορα η κοινωνία της Ουκρανίας βρέθηκε υπό την κυριαρχία της πιο επιθετικής σοβινιστικής προπαγάνδας και άρχισαν να ζουν σύμφωνα με τις αρχές της οργουελιανής δυστοπίας: «Ο πόλεμος είναι ειρήνη! Η ελευθερία είναι σκλαβιά!

Η δημοκρατία είναι ο περιορισμός όλων των δικαιωμάτων! Η ελευθερία της έκφρασης είναι η σιωπή! Τα θύματα μόνα τους κάηκαν και αυτοκτόνησαν!» Αλλά για αρκετό καιρό τώρα, μου φαίνεται ότι δεν υπάρχει τίποτα το εκπληκτικό σε αυτό.

Αν αναλύσουμε την πρόσφατη ιστορία του «κινήματος της αριστεράς» στην Ουκρανία, είναι σαφές ότι συμμερίζονται αυτές τις κυνικές αρχές – που είναι η ίδια η ουσία του ουκρανικού υπερεθνικισμού. Ακόμη και μεταξύ εκείνων που δεν θα έπρεπε να έχουν υποκύψει στη σοβινιστική υστερία.

Γιατί οι «αριστεροί» φιλελεύθεροι πήγαν στο Μαϊντάν; Γιατί οι Ουκρανοί εθνικιστές που κάτω σημαίες της ΕΕ, ούρλιαζαν «Σκοτώστε τους Μοσκάλ» (Ρώσους), «Θάνατος στους εχθρούς!» ήταν για αυτούς «λαός», ενώ ο λαός στα νοτιοανατολικά, που τραγουδούσε "Σήκω, μεγάλη χώρα!" (*σ.τ.μ. αντιφασιστικό σοβιετικό τραγούδι*), χαρακτηρίσθηκε ως «σόβκι» (*σ.τ.μ. υποτιμητικός όρος για τους σοβιετικούς*) «κολοράντος» (*σ.τ.μ. κυριολεκτικά: πορτοκαλί-μαύρα σκαθάρια, υποτ. για όσους φορούν την κορδέλα με τα αντιφασιστικά χρώματα*). Δεν ενοχλήθηκαν αυτοί οι αριστεροί από την αυτή αντικομμουνιστική ρητορική που ακουγόταν παντού; Ή από τις ανοιχτές υποσχέσεις να εφαρμόσουν αμέσως αντικοινωνικές «μεταρρυθμίσεις», μετά τη νίκη του Μαϊντάν – σχέδια τα οποία σήμερα κανείς δεν κρύβει; Ή από την επιθετικότητα εναντίον όλων εκείνων που έθεταν μια

κοινωνική ατζέντα; Η από τα καλέσματα να κατασταλεί κάθε διαφωνία; Ή από τον κληρικαλισμό και την αντιμετώπιση της γυναίκας ως «φίλος του ανθρώπου», σύμφωνα με το ιπποτικό ιδεώδες του ουκρανικού ύστερου Μεσαίωνα; Δεν ήταν όλα αυτά ολοφάνερα;

Δεν ήμουν σε θέση να απαντήσω αυτό το αίνιγμα, μέχρι που βρήκα φωτογραφίες στον υπολογιστή μου από τον περασμένο χειμώνα στην πλατεία Μαϊντάν, όπου το πλήθος σκούπιζε τα πόδια του σε μια κόκκινη σημαία. Τα πάντα τότε μπήκαν στη θέση τους.

Όλοι οι φιλελεύθεροι που σήμερα υποστηρίζουν ενεργά το καθεστώς των ολιγαρχών και εθνικιστών έχουν για χρόνια συμμετάσχει στις επιθέσεις ενάντια στην αριστερά και υποστηρίξει το ξερίζωμα και την καταστροφή των κομμουνιστικών συμβόλων. Δεν διαφέρουν σε αυτό σε τίποτα από τους «φαιούς» Ουκρανούς εθνικιστές. Υποστήριξαν την αντικομμουνιστική ρητορική, την ακραία δαιμονοποίηση του σοβιετικού παρελθόντος. Και έχουν επίσης εισάγει στην εκπαίδευση και την ιστορική επιστήμη μέτρα για την εξάλειψη της ιστορίας του λαού, για να κρατήσουν το σοσιαλισμό μακριά από τη μάζα των πολιτών και των εργαζομένων – βοηθώντας έτσι στην επέκταση της επιρροής της δεξιάς.

Πόσες φορές, σε κάθε Πρωτομαγιάτικη Οργανωτική Επιτροπή, δεν έπρεπε να αντιπαρατεθώ για αν θα εμφανιστεί το κύριο σύμβολο του διεθνούς κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος – οι κόκκινες σημαίες με το σφυροδρέπανο; Υπήρχαν εκείνοι που ζητούσαν την απομάκρυνσή τους, έτσι ώστε να μην τρομάξουν τους φιλελεύθερους και τους εθνικιστές. Ακόμα κι αν δεν προέβαλαν αντιρρήσεις ως προς τις κόκκινες και μαύρες σημαίες των αναρχικών, τις οποίες ο λαός του Κιέβου σχετίζει 100% με τις κόκκινες-μαύρες σημαίες των υπερεθνικιστών (*σ.τ.μ. το χρώμα της σημαίας του στρατού του Στεπάν Μπαντέρα, συνεργάτη των Ναζί στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο**).

Οι περιθωριακοί «αριστεροί» σεχταριστές ενεργά πολέμησαν τον «αυταρχικό σταλινισμό» (που δεν υπάρχει εδώ και δεκαετίες), με δειλία αγνοώντας την πραγματική απειλή, την είσοδο των Ουκρανών φασιστών στην εξουσία. Ενώ έχουν επίσης επιδείξει οι ίδιοι εκπληκτικό αυταρχισμό, ανάλογο του οποίου θα ήταν δύσκολο να βρει κανείς ακόμη και στην Περιφερειακή Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ουκρανίας.

Η ουσία του θέματος είναι ότι οι Ουκρανοί «αναρχικοί» (δεν μπορώ να το γράψω χωρίς εισαγωγικά) και «ελευθεριακοί» έγιναν η ουρά των Ουκρανών εθνικιστών πριν ακόμα οι τελευταίοι γίνουν «cool». Δηλαδή, πολύ πριν από το «Ευρωμαϊντάν».

Δεν είναι έκπληξη επομένως, το γεγονός ότι τώρα δεν θέλουν να ακούσουν για τις χιλιάδες

των τραυματιών και των νεκρών αμάχων στα νοτιοανατολικά. Άλλωστε, φοβούνται μήπως χάσουν τις επιδοτήσεις των Ευρωπαίων χρηματοδοτών (*σ.τ.μ. πολλοί από αυτούς τους «αριστερούς» συμμετέχουν σε Μ.Κ.Ο.*) και διαταράσσουν τον ειρηνικό ρυθμό της ζωής τους – που σήμερα δεν απειλείται από το καθεστώς – διοργανώνοντας ειρηνικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα – μόνο και μόνο για να σταματήσει η εξόντωση ορισμένων «σόβκι». Φοβούνται να αντιμετωπίσουν τους δεξιούς, μήπως και υποστούν και αυτοί την υστερική κριτική τους, εξοστρακιστούν από τα hipster στέκια τους. ή βάλλουν και σε αυτούς την ταμπέλα των «πρακτόρων της FSB» (*σ.τ.μ. ρωσική ΚΥΠ*), καθώς το ουκρανικό αστικό καθεστώς χαρακτηρίζει το αντιπολεμικό κίνημα διαμαρτυρίας ως «προβοκάτσια χρηματοδοτούμενη από το Κρεμλίνο».

Είναι λοιπόν πολύ πιο εύκολο να πάρει κανείς μια επιχορήγηση για μια συζήτηση στρογγυλής τραπέζης για «την απειλή του πολέμου». «Έχετε ακούσει; Έχουμε πόλεμο! Θέλετε να μιλήσουμε γι ‘αυτό (χρηματοδοτούμενοι) με τα χρήματα των Ευρωπαίων χορηγών;» Την ίδια στιγμή, κάθε δεύτερο – αν όχι πρώτο – λεωφορείο προσφύγων από το Λουγκάνσκ δέχεται την επίθεση του ουκρανικού στρατού και των ακροδεξιών εξτρεμιστών στα σημεία ελέγχου (*σ.τ.μ. οδοφράγματα που έχουν στηθεί στις εξόδους των πόλεων*). Οι ομάδες των ακροδεξιών εθελοντών (*σ.τ.μ. τάγματα της φασιστικής Εθνοφρουράς*) είναι οι ίδιες για τις οποίες οι «ελευθεριακοί» του Κιέβου συλλέγουν χρήματα για όπλα και πανοπλίες σώματος.

Και ακόμα περισσότερο – ένας αριθμός των λεγόμενων «αναρχικών» βρίσκεται και πολεμάει ανοιχτά στο πλευρό των εκτελεστών υπό τη διοίκηση των Ναζί, στα τάγματα «Αζόφ»** και «Ντονμπάς», όπου εκπαιδεύονται από Σουηδούς ρατσιστές***, που καυχώνται δημόσια για τις δολοφονίες Ουκρανών.

Δεν είναι μήπως έγκλημα, ότι παρόλο που ποστάρει κανείς στο προσωπικό του μπλοκ πως αθώοι άμαχοι, γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένοι και εργαζόμενοι σκοτώνονται στο Ντονμπας, να λέει ότι (το σύνθημα) να ο σταματήσει πόλεμος είναι υποστήριξη υπέρ του Πούτιν και των αποσχιστικών τάσεων; Τους τελευταίους μήνες, κανένας από αριστερούς φιλελεύθερους φίλους μου που έφερναν πιροσκί στο Μαϊντάν για τους ακροδεξιούς των «Ουράνιων Εκατονταρχιών», (*σ.τ.μ. στα ουκρανικά «Νιεμπιέσναγια Σότνια», μια από τις ονομασίες των «ομάδων αυτοάμυνας» στο Μαϊνταν*) δεν έχουν προφέρει ούτε μια λέξη ή υπαινιγμό καταδίκης των ενεργειών του ουκρανικού στρατού και των ακροδεξιών παραστρατιωτικών, ή εκφράσει έστω τη συμπάθειά τους για τα θύματά τους. Μία από τις πιο δημοφιλής δικαιολογίες για εγκλήματα πολέμου είναι ότι «Αυτοί (τα θύματα) φταίνε, αφού δεν έχουν διώξει τους συμμορίτες (*σ.τ.μ. δηλ. τις λαϊκές πολιτοφυλακές*) από το Ντονμπάς, και προκάλεσαν τον πόλεμο με δημοψήφισμα τους!» Κατά πόσο ένας «αριστερός» που γράφει

τέτοια διαφέρει από τον μέσο όρο του φανατικού εθνικιστή; Ας είμαστε ειλικρινείς: καθόλου!

Αλλά το πιο απεχθές συναίσθημα στο βάλτο του «αριστερού» φιλελευθερισμού σχετίζεται με τους Ουκρανούς πολιτικούς κρατούμενους και πρόσφυγες, μεταξύ των οποίων και εγώ, καθώς και πολλοί από τους συντρόφους μου. Χιλιάδες άνθρωποι που άδικα, ή ακόμα και τυχαία, συνελήφθησαν δεν έχουν καμία υποστήριξη από τους φιλελεύθερους «υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Η αρχή των υποστηρικτών του Μαϊντάν είναι «Όλα για εμάς και για τους ξένους ο νόμος!» Αυτοί που δικαιολογούν τις μαζικές δολοφονίες, τις απαγωγές και τις επιθέσεις που διαπράττονται από τους υποστηρικτές του καθεστώτος, κατηγορούν όσους έχουν διαφορετικές ιδεολογικές θέσεις και όσους αγωνίζονται ενάντια στον πόλεμο. Αν αυτό είναι αναρχισμός, τότε τι είναι φασισμός;

Τώρα είμαι στο σπίτι μου στον Ντονμπάς. Κάθε μέρα, και μερικές φορές όλη τη νύχτα, πέφτουν πυροβολισμοί κι γίνονται βομβαρδισμοί. Στην πόλη είναι οι άνδρες με τα όπλα. Αλλά αισθάνομαι περισσότερο ή λιγότερο άνετα για πρώτη φορά εδώ και πολλούς μήνες σκληρής και βαριάς εργασίας. Για πρώτη φορά μετά την καταστροφή των γραφείων της «Μποροτμπά», μετά τις μαζικές συλλήψεις ανθρώπων που έγιναν φίλοι μου στο Χάρκοβο, μετά τις επιθέσεις σε φίλους μου, την παρενόχληση από την αστυνομία και τις υπηρεσίες πληροφοριών, και την απόπειρα απαγωγής του φίλου μου μέρα μεσημέρι στο το κέντρο της πόλης.

Δεχόμαστε μηνύματα αλληλεγγύης από έναν τεράστιο αριθμό των ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων και απολίτικων. Από Ουκρανούς και ανθρώπους από άλλες χώρες. Αλλά η υποστήριξη της αντιπολίτευσης στο καθεστώς είναι πολύ θαρραλέα πράξη για τους φιλελεύθερους αριστερούς μας. Κανένας από αυτούς δεν σχολίασε την δολοφονία του μέλους του Κομμουνιστικού Κόμματος Βιάτσισλαβ Κοβσούν από την «Εθνοφρουρά» – ίσως επειδή ήταν μέλος του «λάθος, αστικού Κομμουνιστικού Κόμματος», δεν ήταν άνθρωπος για τους «προοδευτικούς» ακτιβιστές του Μαϊντάν. Κανείς (από αυτούς) δεν είπε ούτε μια λέξη για την απαγωγή ενός κομμουνιστή από την πόλη Βολνοβάχα, ή τη δολοφονία του δημοσιογράφου Ντολγκόβ από τη Μαριούπολη. Με τον ίδιο τρόπο σιωπούν για τις δολοφονίες των αντιπάλων του ακροδεξιού καθεστώτος στο Χάρκοβο, την Οδησσό και το Ντονμπάς.

Ήλπιζα ότι η αριστερά θα πάρει μέρος στις αντιπολεμικές δράσεις για την υποστήριξη των γυναικών στη Δυτική Ουκρανία, οι οποίες διαμαρτύρονται για την αναγκαστική στρατολόγηση των συζύγων και των παιδιών τους. Αλλά τι μπορεί να περιμένει κανείς από αυτούς που δεν έχουν το θάρρος να αποκαλούν τους εαυτούς τους κομμουνιστές; Εκείνους

που θεωρούν τους εαυτούς τους άμορφους «αριστερούς», αλλά δεν αναλαμβάνουν την ευθύνη, που υπάκουα εξυπηρετούν τα συμφέροντα των Ναζί και των ολιγαρχών;

Τώρα η ελπίδα μου βρίσκεται ελπίζω στους έντιμους, πραγματικούς ανθρώπους. Και ξέρω ότι υπάρχουν πολλοί.

Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, οι διαμαρτυρίες των μητέρων και των συζύγων των Ουκρανών στρατιωτών, έχουν δείξει ότι οι Ουκρανοί εργαζόμενοι δεν χρειάζονται «λαμπρούς αστέρες» του «αριστερού» περιθωρίου. Χρειάζονται τολμηρούς, ιδεολόγους κομμουνιστές, του είδους που οι «προοδευτικοί» αντιμετωπίζουν με περιφρονητικό χλευασμό. Κομμουνιστές που δεν φοβούνται να εργαστούν, να οργανώσουν και να εκπαιδεύσουν. Για τους οποίους δεν υπάρχει θέμα: «Πώς να ξεκινήσουν μια συνομιλία με έναν εργαζόμενο ο οποίος δεν τους έχει (ο ίδιος) προσεγγίσει». Που όταν βλέπουν στον εργάτη τον άνθρωπο, και όχι την ταμπέλα του «βάτνικ»**** που του έχει βάλει η προπαγάνδα των ολιγαρχών.

Ξέρω ότι αυτά τα παιδιά. Ο αριθμός τους αυξάνεται. Αυτοί είναι το μέλλον. Αυτοί οι άνθρωποι θα κάνουν την Ουκρανία ελεύθερη και σοσιαλιστική.

Σημειώσεις του μεταφραστή:

* *http://en.wikipedia.org/wiki/Ukrainian_Insurgent_Army*

** *Ακόμα και ο (δεξιός) βρετανικός Telegraph αναγκάζεται να παραδεχθεί κάποια πράματα:http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/ukraine/11025137/Ukraine-crisis-the-neo-Nazi-brigade-fighting-pro-Russian-separatists.html*

*** *Το BBC – ευθυγραμμισμένο και αυτό με την βρετανική κυβέρνηση – επίσης παρουσιάζει κάποια γεγονότα που δύσκολα κρύβονται πλέον: http://www.bbc.com/news/world-europe-28329329*

**** *κυριολ. «καπιτονέ μπουφάν» σαν αυτά που φορούσαν οι σοβιετικοί στον πόλεμο, υποτιμητικά, αναφέρεται στον σοβιετικό και κατ' επέκταση στον ρώσο*

Κείμενο στα ρωσικά: http://liva.com.ua/krax-levogo-liberalizma.html

Μετάφραση στα

αγγλικά:http://borotba.org/the_collapse_of_the_liberal_left._by_svetlana_tsiberganova.html

πηγή: Αντιφασιστική Καμπάνια για την Ουκρανία